

Janičarji ga ne potrdé in zahtevajo princa Selima, guvernerja Trapecuntskega, brata Ahmetovega. Selim se vzdigne zoper svojega očeta, al bil je premagan. Novič gré zoper očeta in pride brez ovir do Stambula (Carigrada), kjer mu ustajniki odpró vrata. Sultan pride z narodom in velikaši pred palačo očetovo. Bajazet II. jih vpraša: „Česa iščete?“ Jednoglasno odgovoré: „Padiša naš je star in bolehen; mi želimo namesti njega pozdraviti sultana Selima!“ — Starec videč, da vse upanje je prazno, pravi otožen: „Jaz odstopljam vlado svojemu sinu! Mahomed naj blagoslovi njegovo vlado!“ Selim mu zagotavlja vse cesarske časti. Bajazet II. odide v Dematico in umrje 66 let star, ostrupljen po zapovedi svojega sina! — Ta je bil prvi padeč in izgled prihodnjim, kakor smo videli letos 30. maja 1876. Selim je nadaljeval osvojevanja in umrl l. 1520, vračajoč se iz Egipta.

(Konec prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* *Kako Turki sultana na tron posajajo, se bere v časnikih to-le:* Ko pride dan inštalacije, novega sultana zjutraj zgodaj izbudijo in sicer brž potem, ko je „mujecchin“ (napovedovalec molitve) iz stolpa mošeje (Turške cerkve) svetu zaklical: ni ga Boga zunaj Boga in Mohamed je njegov prerok. „O pridite molit, o pridite se umivat“. Brž potem pride viši eunuh k sultanu in ga vabi v kopelj in k zjutranji molitvi. Ko se je sultan izkopal, se po tleh razgrne preproga (tepih), na katero poklekne in potem gori navedeno molitev v predpisanih sedmerih nastavah opravi. Ker sultan na dan svoje inštalacije se posti, začne po opravljeni molitvi prebirati pobožne knjige ali pa državne letnike. Med tem se zbirajo velikaši v prestolni dvorani in pričakujejo tukaj svojega gospoda. Ko je sultan prišel v dvorano, gredó vsi skupaj na dvorišče in ondi zasedejo konje in jezdijo, prvi med njimi sultan, z godbami in nekolikimi batalijoni vojakov spremljani v mošejo Ejub. Ta mošeja je Turkom najsvetejša zato, ker po njihovih mislih v mausoleji blizo te mošeje Turški svetnik Ejub, Mohamedov bandernik, pokopan leži. Kdor drug v to Turkom presveto mošejo se drzne stopiti, pride zato ob glavo. Pri vratih pričakujejo sultana Scheikh-ül-Islam in mnogi ulemi, ki ga spremijo v cerkev, kjer se potem na povišano mesto sam vsede. Zdaj molijo ulemi za dolgo življenje sultanovo in njegove rodovine; po dokončani molitvi mu Scheikh-ül-Islam opaše meč Osmana, ustanovnika sultanove dinastije, ter ga opominja, naj ta meč zmirom in zmirom slavno rabi za vero. Potem se podá sultan s spremstvom svojim v stari Serail, kjer je za-nj že prestol pripravljen, na katerega se vsede. Potem pristopijo državni velikaši in poljubijo dva dolga trakova, katera s prestola doli visita. — S temi komedijami je nameščenje novega sultana na prestol Turški končano.

* *Zavoljo 8 krajcarjev! Nek mestjan v Ogerski Sobotici (Steinamanger) je Šopronjski kupčijski zbornici dolžan ostal 8 krajcarjev, ki jih plačati ni hotel. Zbornica ga je zato tožila; sodnija je izrekla, da mora za ostalih 8 krajcarjev plačati; dolžnik se je pritožil pri viši sodniji, ki je tudi spoznala oni dolg in zato pritožbo zavrgla. Iz teh tožeb in pritožeb se je nabralo okoli 100 gold. stroškov, ki jih je imel toženec poplačati. Ko ga je sodnija zavoljo plačila rubiti dala, se je davkarju zoperstavil tako, da je bil zavoljo silovitega upora na 3 mesece v zapor obsojen. Zavoljo 8 krajcarjev tedaj 100 gold. v gotovini stroškov, pa še 3 mesece zopora povrh. — Naj bi si taki, ki se za vsak krajcar radi pravdajo, tega Ogra v izgled vzeli!*

* *Na nemški podkovijsko-živinozdravniški šoli v Gradcu je za prihodnje šolsko leto razpisanih 5 štendij po 100 gld. in s prostim stanovanjem v učilnici. Prošnjiki imajo dokazati, da so rojeni Štajarci, že 18, pa ne še 30 let stari, in pa ubogi ter da so se kovaštva naučili. Vsak mora se pri ravnateljstvu v Gradcu podvreči preskušnji, pri kateri se bode najbolj ozirjemalo ne tiste, ki dobro nemški berejo in pišejo, potem urno podkovati znajo. Pismene prošnje se vlagajo do konca julija pri deželnem odboru v Gradcu.*

Poštna novica. Kdor pri svojih poštab naroči, naj se mu pisma, časniki ali kar koli družega ne pošilja na dom, ampak na pošti shrani, dokler sam po to ne pride, mora odzdaj za vsak mesec naprej plačati 50 kr. za shrambo. Vsa druga pisma itd., če niso zaznamovana s „poste restante“, se bodo po listonoših pošiljala na dom, kakor dozdej in se bode morala za dpošiljatev plačati navadna potnina. To veljá vsem, ki stanujejo v občini, kjer je pošta, ali v srenjah, kamor zahajajo redni potni listonoši. Drugim ni treba plačevati shranovine, če njihova pisma ostajajo več časa na pošti.

Zabavno berilo.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu skušenega starega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

V.

Mati ga izdá.

(Dalje.)

Kar sem pričakoval, se je zgodilo. Oba, mati in sin, obrneta oko od bolnice in ne odgovorita ničesar. V tem se približa mašnik, ki je malo za nami prišel, da bi podelil revici sveto olje. Ko ga ta zagleda, se spne kviško in pomoli zopet roki proti njemu. Vsi nazoči pokleknejo, tudi mati se vrže na kolena in jame bitko jokati. Ko vidi sina še stati, ga potegne k sebi in ječi vsa objokana:

„Jaz ne morem tega prenašati. Poklekni tudi ti in prosi Boga, da ti to odpusti.“

Med tem je bolnica prejela sveto olje, mi pa smo se odpravili, a še predno sem jaz stopil iz sobe, mi reče zdravnik:

„Smrt je blizo. Le malo trenutkov ima še živeti. Četrť ure pozneje bi bilo za vas prepozno.“ — —

Podamo se k sodniji, kjer je čakala nas po mojem ukazu potovka, ki je na dan umora srečala gosposkega človeka v gozdu. To naznanim svojim jetnikoma.

„Ej, pustite to, ne nadlegujte dalje ljudi“, pravi pa jetnik, „pripravljen sem, vse vam povedati.“

Vendar pokličem ono potovko, ki vstopivši gleda nekoliko časa predstavljenega jej človeka in konečno reče: „Bo že pravi! Malo se je spremenil, pa spoznam ga še!“

„Boste v stanu priseči na to?“ jo prašam dalje.

„Tega ne bo treba“, pa odgovori jetnik sam mesto nje; „žena je prav videla. Jaz sem tisti, katerega je v gozdu srečala.“

Ker vidim, da sta oba hudodelnika pri volji obstati hudodelstvo, spustim potovko in pričnem izpraševanje ž njima. Naj sledí tu le izpoved „barona“, ki se v kratkem tako-le glasi:

„Jaz sem nezakonsk sin svoje matere, ki se je pozneje z uradnikom Dolarjem omožila. Zato me ni smela nikdar pripoznati in tudi, ko jej je umrl mož, se me je še sramovala ker je bilo znano, da z možem ni imela